

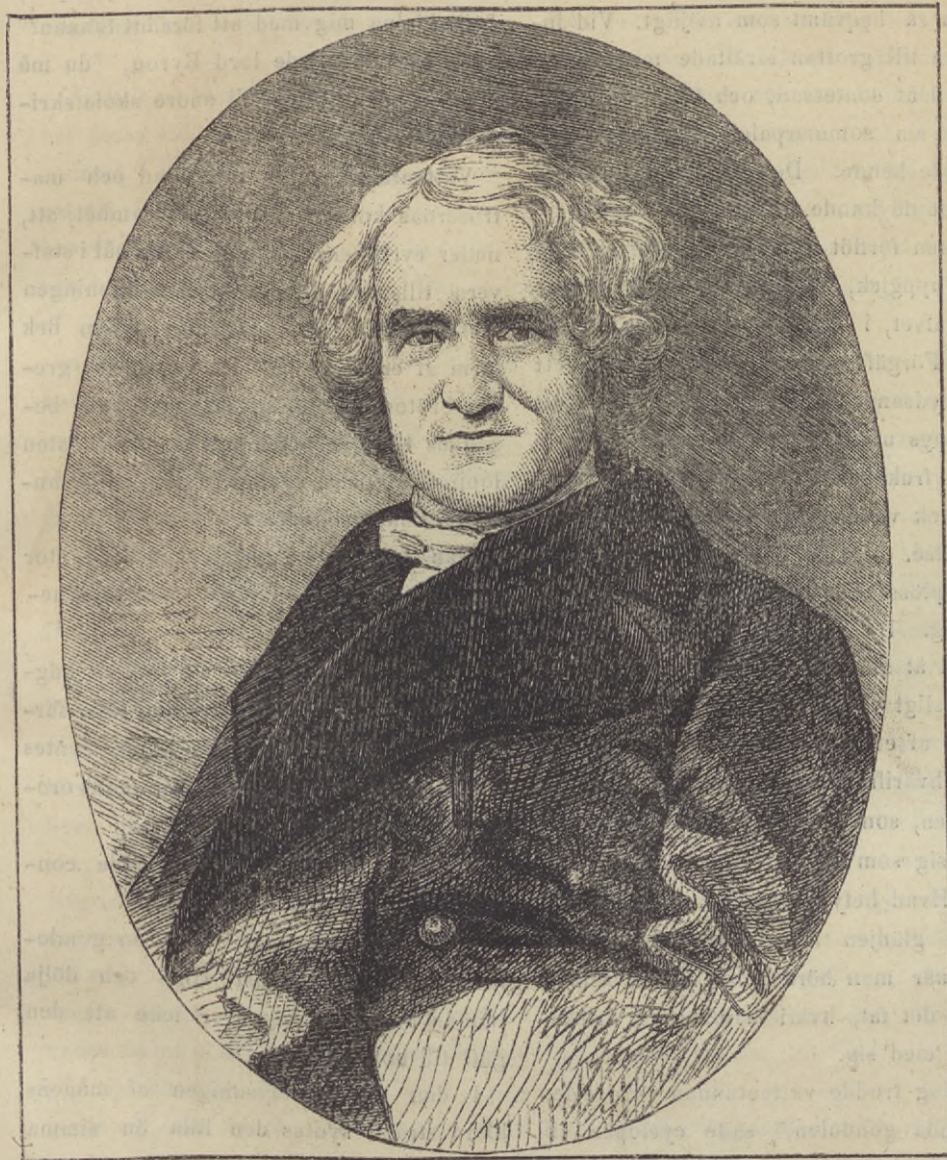
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 16. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 20 April 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

G. M. Dallas, den nye Amerikanske ministern.

Georg Mifflin Dallas, Buchanans efterträdare såsom Förenta staternas minister vid Engelska hofvet, anlände till Livverpool på ångfartyget Atlantic Thorsdagen den 13 sistlidne Mars. Under sitt uppehåll i Livverpool, hade han tillfälle erfaras de broderliga tänkesätt, som England hyser emot Förenta staternas ambassadör, som anländer i ett ögonblick af allvarsam brytning emellan de båda styrelserna. Omedelbart efter hans ankomst till hotelet i Livverpool, uppvaktades han af en deputation af amerikanska handelskammaren, bestående af affärs-

män, som sysselsätta sig med den transatlantiska handeln, för att lyckönska honom och uttrycka deras synnerliga önskan att, jemte hans Excellence, med alla möjliga medel medverka till befördran af handelns gemensamma intressen och att befästa de vänskapsband, hvilka så länge och så lyckligt förenat de båda länderna. I sitt svar, sade Hr Dallas, "att han hoppades, att den misshällighet, som nu egde rum emellan de båda länderna, kunde snart i all vänskaplighet uppgöras, emedan den i hans tanke ej var af en så allvarsam beskaffenhet, att den skulle eller borde afbryta de gamla vänskapliga förhållandena emellan Förenta staterna och Storbritanien."

Mr. Dallas är en af Förenta staternas utmärktaste offentliga män. Sedan några år hade han dragit sig tillbaka i det enskilda lifvet i sin födelsestad Philadelphia; men i från 1812 till 1849 var han verksam och framstående som statsman och diplomat: i denna senare egenskap har han redan tillföre varit en resident i England, i det han 1813—1814 hade ett dylikt uppdrag som nu, nemligen en fredsmäklares. Det demokratiska partiet, till hvilket han alltid hört, valde honom till vice President i Förenta staterna från 1844 till 1849.

Hans fader, Alexander Dallas, var en utmärkt advokat och tog en verksam del i politiken, samt erhöi, under Madison, skattkammare secreterare befattningen. Georg Dallas föddes 1792, erhöi med stor heder graden vid Collegiet i Princeton, studerade vidare lagen under sin faders ledning, och erhöi rättighet att uppträda inför domstolarne 1813, men han började ej att praktisera förr än några år senare. Mr. Gallatin, som var en medlem af den commission, som skulle uppgöra freden 1813, under kejsar Alexanders bemedling, valde honom till sin privatsecreterare, och i denna egenskap var Mr. Dallas en lång tid i Petersburg och derefter i London såsom legations secreterare. Sedan han, efter den europeiska fredens afslutande 1815, återvänt till Förenta staterna, egnade han sig uteslutande åt sitt yrke, och tillvann sig ett stort rykte som brottmåls-advocat; 1825 var han mår (major) i Philadelphia och under general Jacksons presidentskap blef han districts-advocat hvilken befattning han beklädde till 1831. Detta år valdes han till medlem af senaten för Pennsylvanien och förvärfvade sig ett stort förtroende i denna församling; 1837 återvände han till diplomaten, i det han af W. van Buren valdes att i egenskap af ambassadör afgå till Ryssland, hvarest han kvarblef två år. 1844 blef han vice president, och när han efterträddes af Mr. Filmore (sedermera President) öfvergaf han alla offentliga hvärf och ledde sedan ett lugnt privatlif. Endast en stark pligtkänsla antages hafva förmått honom att nu lemna det enskilda lifvets lugn. Hans landsmän sätta

ett stort förtroende till honom och såsom en man af hög ställning, stor erfarenhet och fin belevnhet är han utomordentligt passande för det hvärf, han åtagit sig att utföra i London.

Mr. Dallas fader, Alexander Janus Dallas, var en infödd Irländare, som ännu emigrerade till Förenta Staterna. Hans familj har ingått förbindelser med flera höga familjer, och flera af dess medlemmar ha tid efter annan genom literära och vetenskapliga talanger ådragit sig en hedrande uppmärksamhet. Sir Georg Dallas, hvars politiska skrifter så högt uppskattades af William Pitt, samt Georgs broder Sir Robert Dallas, öfverdomaren, voro familjens utmärktaste prydnader. Miss Dallas, ministerns faster, gifte sig med Capten Byron i engelska flottan och blef moder till den nuvarande och sjunde Lord Byron. Hans äldre broder steg till rangen af Commodore i Amerikanska marinen och hans yngste broder beklädde ett domare-embete i Pittsburg.

Ett äfventyr ur Lord Byrons Lefnad.

(Forts. fr. föreg. nr o. slut.)

— "Kan ni icke hitta på något medel att slippa ur denna olyckliga klämma?" sade markisen till lord Byron, på hvilken allena hela sällskapet grundade sitt hopp om räddning.

— "Nej," svarade en af gondoliererna, "vi kunna blott frälsas af en seglare, annars skola vi dö hungersdöden."

Lord Byron sökte ingifva sjömännens mod. Markisen ville bevisa lorden att han vore ett praktiskt hufvud och föreslog, att man borde bygga en flotte. Men vid spörsmålet "huru", stod hans förstånd stilla, ty man hade icke några verktyg.

— "I hvarje händelse," sade markisen, "skola vi hissa en nödflagg att dermedelst gifva oss tillkänna för någon förbi-seglande."

— "Hvarifrån få en stång?" frågade Byron. "Vi kunde måhända binda flaggan vid markisen såsom varande den längste bland oss. Jag simmade en gång öfver Hellesponten, kanske skulle jag på detta sätt kunna uppnå någon af de närmast liggande öarne."

— "Hvartill gagnade det ändå?" genmälte en gondolier. "De äro ju allsammans obebodda."

— "En hederlig belöning åt den, som finner en utväg," ropade grefven.

— "Öfverflödigt," menade cyclopen, "ty vi ha der hemma hustru och barn, hvilka utan oss hungra ihjel."

Emellertid började det mörkna. Skymningen, som i Norden varar en hel timma, räcker i Italien knappast några få minuter.

Man träffade anstalter att tillbringa natten så bekvämt som möjligt. Vid ingången till grottan inrättade man en lägerstad åt contessan, och lord Byron tog af sig sin sommarpaletå, hvarmed han påhöljde henne. De öfriga lägrade sig så godt de kunde.

Natten förflöt utan större obehag. När solen uppgick, rigtade sig allas blickar utåt hafvet, i hopp att varseblifva ett segel. Förgäfves. De beünno sig i ett allt brydsammare läge. Man hade gått till sängs utan aftonmåltid, nu hade man ingen frukost. Det färska vattenförrådet gaf dock visserligen en angenäm vederqvickelse.

Hjelplösa och öfvergifna tillbragte de sin dag. De utställda posterna spejade fåfångt åt alla väderstreck.

Plötsligt väcktes man ur sina sorgliga tankar af ett skri. Alla sprungo åt den sida, hvarifrån ropet hördes. Det var cyclopen, som dansade af glädje och uppförde sig som en vanvettig.

— "Hvad betyder detta?" frågade alla.

Men glädjen förvandlade sig i missmod, när man hörde, att jublet endast gällde det fat, hvori man bragt dricksvatten med sig.

— "Jag trodde vattentunnan vara i den fördömda gondolen," sade cyclopen till urskuldande af den rörelse han åstadkommit bland sällskapet. "Jag ansåg mig icke kunna finna henne här i viken och likväl har hon legat der sedan i går."

— "Men ni kunna icke stilla vår hunger med en vattentunna," inföll grefven vresigt.

— "Ej heller kunna vi sätta oss i densamma och gå till sjös," tillade markisen. Men den praktiske fransmannen sade:

— "Tappre man! jag förstår dig. Du tror dig kunna rädda oss med hjälp af denna tunna."

— "Jag skall försöka, signor!" svarade cyclopen och småningom blef det för alla begripligt hvad han hade i sinnet. Han

ville nemligen af tunnan göra en slags farkost.

— "Det kan du få betala med lifvet," sade lord Byron, skakande hufvudet.

— "Men, signor, kanske räddar jag derigenom edert och de öfriges; qvarstannar jag här, måste jag ju i alla fall omkomma af hunger."

— "Du är en bra karl," sade lord Byron.

— "Hvem af eder," fortfor cyclopen, "vill hjälpa mig med att föra hit tunnan?"

— "Häll," ropade lord Byron, "du må spara dina krafter. Vi andre skola skrida till verket."

Vattentunnan blef framrullad och matrosernas knifvar sattes i verksamhet, att, under cyclopens ledning, skära hål i stafvern, tills den sålunda bildade öppningen blef nog stor, att tunnan derigenom fick form af en slags båt. Ett par starka grenar brötos derefter af ett träd, att begagnas till åror. Den bräckliga farkosten lopp af stapeln, cyclopen steg i och anträdde sin farliga resa.

Man betraktade vägstycket med stor spänning och ville knappt tro möjligheten deraf.

Plötsligt gaf man upp ett rop af ångslan och förskräckelse, ty den lilla farkosten, som bar allt deras hopp, syntes sjunka och var försvunnen för deras oroligt spejande blickar.

— "Nu är allt forloradt," ropade contessan och kastade sig i gräset.

— "Jag tror icke det," sade en gondolier. "Vågorna endast stiga och dölja tunnan för oss. Jag tror icke att den gått till botten."

I den milda belysningen af månens klara strålar syntes den lilla ön simma på Adriatiska hafvets yta: hela naturen låg försänkt i djup slummer. Emellan de sofvande, hvilka alla hade sina ansikten vända åt det håll, hvarifrån de väntade räddning, gick lord Byron fram och tillbaka. Djupa skuggor voro lägrade på hans panna.

Hastigt flög en sjöfogel tätt öfver contessans hufvud och utstötte i flykten ett qvidande skri. Contessan for tillsammans och skälfdde af köld.

— "Hvad var det?" frågade hon.

— "En skriande sjöfogel, jag beklagar att han stört er i edra drömmar."

— "Oeh jag drömde så ljuft. Jag tyckte vi befunno oss på eder villa och skäm-

tade och logo. Cyclopen var midt ibland oss och läste en af de oformligt stora engelska tidningarne."

— "Sådana drömmar äro blott reminiscenser af def tankar, med hvilka vi voro inbegripna innan vi somnade. Men lägg er till ro igen, signora, vi behöfva samla krafter."

Lorden fortsatte derefter sin ensamma vandring fram och tillbaka i natten.

Ändtligen blef det dager, utan att likväl deras ställning i något afseende förändrats. De hade under 40 timmar saknat all föda och hungern — detta hungersdödens förfärliga förebud — hade ganska kämbart börjat infinna sig. Den ende af sällskapet, som nu sof, var lord Byron. Vid dagens inbrott kände sig äfven hans starka njäl mattare och han sjönk i en orolig, föga vederqvickande sömn. De öfrige stodo på stranden och ansträngde sina ögon, att spana efter räddning.

Plötsligt varskodde man en helt liten svart punkt vid den aflägsna horisonten. Den var så ringa och otydlig, att den kunde vara en skugga eller fantasibild. En gondolier hade med sin skarpa syn först upptäckt den. En annan kunde nu äfven se den, derpå en tredje och ändtligen grefve G... Punkten blef småningom större, nu kunde alla se den. Någoting var det, derom var intet tvifvel; men hvad kunde det vara?

Länge — åtminstone tyckte de så — varade denna ovisshet, och likväl upplifvades de af glada förhoppningar: det var i hvarje händelse ett fartyg; detta närmade sig, och syntes till och med styra direkte på ön. Contessan gick till lord Byron och väckte honom.

— "Ni har bestått profvet bättre än vi alla," sade hon, "ehuru jag trodde eder likgiltighet endast vara tillgjord, för att ingifva oss mod och hopp. Men nu kan ni låta masken falla och behöfver icke blygas öfver glädjen af att vara räddad. Ni sade i går: 'så länge man lefver, hoppas man.'"

— "Är något i sigte?" frågade lord Byron med största lugn, hvilket måhända var konstladt.

— "Ja; räddningen närmar sig."

— "Är det säkert?"

— "Om jag icke varit viss derpå, hade jag ej väckt er. Ett fartyg styr rakt på ön."

Han sprang upp, gaf contessan armen och förde henne till stranden, der de andra väntade. Föremålet kom städse närmare och visade sig slutligen såsom en galér med den trogne cyclopen vid rodet.

Alltså hade han icke drunknat eller förolyckats med sin tunna. Nej, ström och vind hade drifvit honom till en af de bebodda öarne i riktningen åt Ragusa. Det var visserligen en lång tur, men med tålmod och stånaktighet öfvervann han alla svårigheter, och när han hunnit till land, satte han öboerna i icke ringa förvåning genom sin egendomliga farkost.

Hans första bestyr var att hyra en båt och inköpa lifsmedel, hvarmed han sedan straxt åter begaf sig till sjös; för att rädda de kvarblifne.

— "Gud vare lof, att vi icke på denna ö måst dö af hunger!" sade contessan till lord Byron. "Det skulle varit rysligt, så helt och hållet afskillda från världen."

— "Mig väntar måhända ett värre öde," svarade han. "Här voro vi åtminstone bland goda vänner och skulle sålunda ha dött i godt sällskap. Jag skall kanske dö såsom en ensam flykting — skiljd från alla."

— "Slå bort dessa dystra tankar. Det skulle i sanning vara ett sorgligt slut på en så lysande bana som eder."

— "Visserligen sorgligt, men i öfverensstämmelse med mina föregående öden," svarade han med ett melankoliskt leende och förde henne till galéren, som straxt derpå satte ut och bar dem alla till den välbekanta kusten.

För icke längesedan lefde ännu i Italien en gammal man, med snöhvitt hår, som varit gondolier; han hette Cyclops — åtminstone var han bekant under detta namn, emedan han blott hade ett öga. Det var en lust att höra honom, när han berättade sina otaliga anekdoter om den engelske lorden, som för många år sedan en längre tid uppehållit sig i Ravenna. Då sökte han vanligen öfvertala främlingen att följa honom till stranden, der han med stolthet och hänryckning visade en gondol. Den hade väl sina bästa dagar bakom sig; oljefärgen och förgyllningen voro borta, men det hade funnits en tid, då den var känd som den ypperste bland Adriatiska hafvets gondoler. Den var byggd på lord Byrons bekostnad och

skänkt till cyclopen. Lorden hade till minne af sitt äfventyr döpt densamma till "Vattentunnan."

—→→→→→

En gata i Bombay.

Af alla städer i det brittiska Indien är utan tvifvel Bombay den, som erbjuder den största lifligheten. Hvarken Calcutta eller Madras kunna jämföras med Bombay. Gör man en resa till Bombay, dröjer der några veckor, företager några utflykter i trakten deromkring för att få se ön Elephanta, Corly och Bona, skall man få ett fullkomligt begrepp om allt det sevärd, som Indien öfverhufvud har att bjuda främlingen.

I Bombay, der den rörliga befolkningen krälar som i en myrstack, njuta alla religionspartier samma skydd, såvida de blott underkasta sig presidentskapets borgerliga lagar.

Från China till Malacca, från Java till Filippinerna och från kusten till långt in uti Indiens inre, finnes ingen kast, ingen kostym, intet religiöst bruk eller kult, som icke har sina representanter i Bombay. Perser, eldsdyrkare, Hinduer af alla kaster, Muselmän, Judar, Greker, Armerier, Katholiker och medlemmar af engelska högkyrkau, samt alla dessas kyrkor, tempel, moskeer och pagoder frambringa i sina olika företeelser de egendomligaste intryck. Gatorna erbjuda en panorama, uti hvilken de olikaste scener på det lifligaste sätt utan afbrott aflösa hvarandra. Chineser, persiska köpmän, som hitfört sina skatter från Kaschemirs dalar, araber, som tumla om med sina eldiga hästar, hinduerna, som förrätta sina husliga sysslor i det fria, äfvensom de allvarsamma osmän, som här ännu begagna turbanen, förena sig alla här till ett ständigt omvexlande helt.

—→→→→→

Lönnsöcker-skörden i Nordamerika.

Det är knappast någon sång för tyska utvandrare till det "fria Amerika", som icke omnämnt sockerlönnen, hvars söta produkt de lyckliga sjelfva skola skörda derborta. Man måste medgifva, att det för arbetsklassen ligger något förledande i den tanken, att man efter behag och utan annan afgift än litet arbete, skall kunna njuta af denna vara, så mycket

En gata i Bombay.

Lönn-sockerskörden i Nordamerika.

man vill, i synnerhet då man betänker huru sparsamt den är att tillgå för de obemedlade i Tyskland.

Huru många af de tyska utvandrarne verkligen fått det nöjet att bevista en lönn-socker-skörd, låter ej lätt bestämma sig; men säkert är, att intet kan jämföras med det glada lifvet och den stora vinsten af en dylik skörd. Lönn-socker-skörden är Nordamerikanska staternas Carneval.

Medan snön ännu betäcker marken börjar socker-lönnens saft redan att "skjuta" eller stiga uppåt. De ljusgröna knopparne, som senare bilda de fina bladen, visa sig, framspringande ur sina höljen, på de björkliknande gungande grenarne och ett slag af den korta yxhammaren på lönnträdet bark låter ur såret en myckenhet klar saft framsippa. Detta är tecknet till, att lönnen är "ready" (färdig) eller mogen till aftappning. Men man låter emellertid 14 dagar ytterligare förflyta från saftens skjutande, innan man skrider till aftappningen, emedan den första saften är "rough" (rå) eller bitter och erhåller först efter förloppet af ungefär en half månad sin fullkomliga kristallklarhet.

Hvarje farmer, som på sina egor har sockerlön, eller enhvar, som icke skyr en vandring, som ibland kan räcka 10 å 14 dagar, eger rättighet att på kongressens egendomar skörda så mycket saft, som han kan finna.

Sjelfva beredningen försiggår på följande sätt:

I första rummet erfordras anskaffandet af en möjligast stor kittel, ofta flera familjers samfälliga egendom, jemte små tråg, byttor, fat och hvad annat man i denna väg kan hopsamla. Dessa effekter packas på vagnar, hvilka föröfrigt innehålla tillräcklig proviant, och karravanen sätter sig i rörelse.

Efter ankomsten till ort och ställe, uppsökas träden, som borras å södra sidan och i hålen instickes ett rör, för att låta saften nedrinna i kärnen. Saften kokas genast. Elden brinner dag och natt och efter förloppet af flera dagar, när träden ej längre tillbörligen blöda, har man erhållit en massa grynigt socker, som är fullkomligt dugligt för husbehof; men genom en upprepad sjudningsprocess kan det förvandlas till ett mycket klart och

hårt socker, hvilket dock alltid står tillbaka för det af sockerrör.

Medel mot Skrofler.

Från Danmark berättas att ett serdeles enkelt medel att bota skrofler blifvit upptäckt på följande sätt: En fattig kvinna hade ett barn, som länge varit mycket plågadt af skrofler. Hon hade sökt läkares biträde, men fått den sorgliga underrättelsen, att sjukdomen gått så långt, att den var obotlig och att således barnet måste dö deraf. För att nu åtminstone skaffa det sjuka barnet ett mjukt läger och såmedelst någon lindring i plågorne, samlade kvinnan bräkne eller ormbunkar i skogen och gjorde häraf en bädd till barnet, ständigt väntande att barnets plågor snart skulle taga slut. Denna väntan uppfylldes ock, fast på ett helt annat sätt, än modern förmodat; ty barnets tillstånd förbättrades dagligen och efter en tid var det fullkomligt återställt. Modern träffar kort efter läkaren, som frågar huru länge hennes sjuka barn lefvt, hvarpå hon svarade att det nu var friskt oah stod vid hennes sida. Läkaren frågar då hvad medel som användts. Inga, svarar modren, jag bäddade blott åt barnet ett mjukt läger af bräkne, i den tanka att det skulle dö' der, men det tillfrisknade i stället för hvarje dag. Läkaren, som häraf slutade till någon förut obekant medicinsk verkan hos bräknet, försökte genast med andra skrofelpatienter att låta dem ligga på bäddar af bräkne och det med den framgång, att de alla derigenom mycket fort återställdes.

Bräknet, hvaraf rik tillgång alltid finnes i skogarne, bör samlas om sommaren, då det är grönt, och torkas i skuggan, hvarefter det, användt till madrasser, är mycket mjukare och angenämare än hö.

Uppgiften är erhållen från en fullt tillförlitlig person, och då medlet ej möjligen kan skada och ingenting kostar, torde det vara skäl att dermed anställa försök äfvän hos oss.

Återblick.

Ändan har krönt verket. Ratificatio- nerna sägas redan vara utvexlade. Allt är så sött och ömt de resp. hofven emellan, att man omöjligen kan begripa huru man någonsin råkat i lufven på hvar-

andra. Visserligen tror sig väl underrättadt folk veta, att på de sednaste konferensdagarne blifvit framkastad en och annan fråga, hvilken uppkallat lifligare diskussion än kanske fallet varit under hela den förflutna fredsgöraretiden; men det är väl bara prat efter "väl underrättadt folk," som oftast plägar vara illa underrättadt.

Dessa kinkiga frågor (relata refero) skulle gälla Donaufurstendömenas utrymmande af de österrikiska trupperna — något, hvarpå grefve Buol icke velat ingå, förrän de allierade utrymt Turkiet; och derjemt en af sardinska sändebudet grefve Cavour i kongressen förededd pro memoria rörande Italiens angelägenheter. Liksom, för att genast gifva en vink om denna minneslistas temligen mustiga innehåll och tillika ett skäl för dess ganska vågade projekter, förklarar grefve Cavour genast i första punkten, att Sardinien ställer sig på frihetens sida, hoc est: yttersta venstern. Sålunda tillmanas vestmakterna att understödja Italiens oafhængighet. Påfven må upphöra som verldslig regent och endast åtnöja sig med S:t Petri nyckelknippa och presidentstolen i kyrkliga konsilier. Neapels regering bör tvingas till hofsambhet och skick. Den österrikiska amnestien skall mera försonlig inbegripa de i revolutionen komprometterade Longobarderna och slutligen förordas en italiensk tullförening.

Den 6:te dennes hade franska kejsarinnan ännu icke lemnat sina rum. Angående den nyfödde thronarvingens tillstånd hänvisa vi till "Kapten Puff," som i ett af sina sednare numrer derom meddelar intressanta telegrafnotiser. En lysande fest för kongress-ledamöterna lär tillämnas i och af Paris. Prins Jérôme är återställd efter en betänkelig sjukdom och marskalk Bousquet säges skola gifta sig med hertigens af Montebello äldsta dotter.

I engelska parlamentet har officiellt tillkännagifvits, att en hungörelse inom kort skall upphäfvä alla under kriget stadgade förbud för utförelse af jern och andra handelsartiklar. Den 17 Mars höll drottningen i Portsmouth revy med den der församlade stora flottan. Militärkommissionen, som skall hålla räfst med det högre befälet för dess åtgöranden på Krim, har i Chelsea börjat sina förhandlingar, som det vill synas och efter hvad man kunde vänta, till ringa favör för angifvarne. Regeringens plan berättas vara,

att af de nu obehöfliga främlingslegionerna, företrädesvis de tyska, bilda militärkolonier på Cap. Tvistefrågan med Amerika är långtifrån bilagd. Man fruktar, att lord Palmerston vill krig. Krimmedaljer ordentligt regna öfver de engelska trupperna. Jude-emancipationsbillen har vid andra läsningen i Underhuset gått igenom med 35 rösters pluralitet. Ryktet, att lord Stratford Redcliffe skulle i Konstantinopel efterträdas af sir Edmund-Lyons förklarar ogrundadt. Ett annat, att Prins Albert skulle ämna sig till Paris till Napoleon den Minstes dop, har deremot kommit i svang.

Från Petersburg berättas, att i Cronstadt utrustas en flotilj, som skall öfverbringa ryska enkekejsarinnan till Stettin, hvarifrån hon begifver sig till en tysk badort och äntligen till Palermo på Sicilien, att ytterligare sköta sin helse. Alexanders fredsmänifest innehåller många prunkande ord och erinrar icke så litet om den skrällande slottsfogdens i "Preciosa" skryt med "den stora reträtten." Adeln i Liffland, Estland och Kurland är tillförsäkrad ett oförkränkt bibehållande af sina privilegier. Till czarens förestående kröning i Moskau väntas prins Napoleon såsom franska hofvets representant. General della Marmora uppgifves blifva Sardiniens, hvars diplomatiska förbindelser med Ryssland, som varit afbrutna alltsedan 1848, nu efter kriget åter skola förnyas.

Förlofningen emellan prinsens af Preussen son och drottning Victorias älsta dotter möter icke längre några svårigheter. I andra kammaren är man samsatt med utarbetandet af en ny kommunalförfattning för Rhenprovinserna.

Det stora prelatmötet, med 64 deltagande hierarker, är öppnadt i Wien under påfliga nuntiens Viale Prela ordförandeskap. Latinska språket begagnas vid diskussionen, hvars contenta den helige fadren förbehåller sig skola i mörkaste katholskhet hemliggöras. I Theresienstadt i Böhmen har en amerikansk medborgare blifvit dömd till 10 års fästningsarbete utan att ens få kommunicera sig med amerikanska sändebudet vid Österrikes hof. Denne skall dock hafva begärt del af handlingarne och, när detta vägrats honom, förklarat, att, om han icke inom en månad erhöle nöjaktigt svar, komme han att begära sina pass.

I Valencia i Spanien har andra söndagen efter påsk egt rum ett upplopp,

föranledt eller måhända endast med förvärdning af konskriptionslagen. Det blef dock genast stilladt, ehuru det var det betydligaste sedan sista revolutionen.

Den 30:de Mars kl. 11 på aftonen underträttades Konstantinopel genom telegrafan om fredsslutet. Landt- och sjöbatterierna helsade nyheten med 101 kanonskott hvartera. En vigtig bilaga med förmildrande omständigheter för muhamedanska affällingar läser utfärdats till emancipationsdekretet af den 16 Februari. De främmande trupperna tros börja utrymma Turkiet 14 dagar efter ratificationernas utväxling. I de heliga orterna i Arabien fortfar npproret i hela sin vid. 60,000 insurgenter äro under vapen. Vice konungen af Egypten anses få i uppdrag af porten att qväfva rörelsen. Till följe af emancipationsaktens offentliggörande ha äfven oroligheter utbrutit i Karamenien, hvarvid de kristne blifvit misshandlade och måst gripa till flykten.

Enligt en korrespondens till franska tidningen "Presse d'Orient" från Inkerman har det på sednaste dagarne gått särdeles lifligt till vid Tschernaja. Man har nemligen der roat sig med kapplöpningar och andra förlustelser och de allierade och ryssarne ha begagnat sig af ungefär samma kryphål till hvarandra som fordomdags Pyramus och Thisbe. Folken få ju icke vara "sjelfviska" har Napoleon III sagt. Hvem kan också vara egoist i sin glädje? —

Rörande Sundstallfrågan ämnar amerikanska regeringen låta ännu ett år passera, innan den definitivt vägrar erlægga tributen. Den stora transatlantiska ångbåten "Pacific" är och synes förblifva spårlost borta. Bättre lycka hafva "pacificerna" i Paris haft med sig.

Danska konseljpresidenten meddelade riksrådet den 10 April, att arfprinsen nu omsider underskrifvit 5:te paragrafens försäkringsakt i helstatsförfattningen.

I första hälften af Maj väntar Norge sin vice konung och under loppet af sommaren sin ordinarie. Flera eldsvådor hafva härjat både i städerna och på landsbygden. Christianias sångföreningar hafva tillkännagifvit, att en stor sångarfest kommer att ega rum i Fredrikshall under pingsthelgen.

Vi återvända nu till svensk jord.

Prins Oscar är utnämnd till kontre-amiral och general-major. Han kommer att i Paris öfvervara kejsarbarnets dop

och ryktet tillägger, att han har ett giftermål i kikarn med prinsessan Maria Adelaide, hertiginna af Cambrigde, drottning Victorias kusin. Prins August är likaledes uppmuntrad genom utnämning till major i ett par regimenten. I Upsala förberedes ett skandinaviskt studentmöte. En "Konstförening" för Skåne och södra Sverige är under bildande i Malmö. Protokollssekreteraren Hellberg, Posttidningens utgifvare, har blifvit postkommisarie i Hamburg efter Kammarherren greve Wrangel. Vi förbigå en hop andra utnämningar och afskedsbeviljanden.

Såsom närmast rörande Götheborgs samhälle må nämnas, att en stadigvarande marknad å lefvande kreatur är afsedd att beredas härstädes. Den 15:de dennes kl. 7 e. m. nedbrann en ladagårdsbyggnad straxt vid staden. Vår musikaliska allmänhet har godt tillfälle till njutning. Den ena konserten annonseras efter den andra. Sångfåglarna infinna sig ju äfven med våren och må helsas välkomna. Anderssonska Theatersällskapet ger fortfarande representationer för goda hus. I hamnen är lifligt och en vänlig Aprilsol ökar med sitt guld de outröttlige allärsännens. Thomander kommer troligen att intaga biskopssätet i Lund.

B.

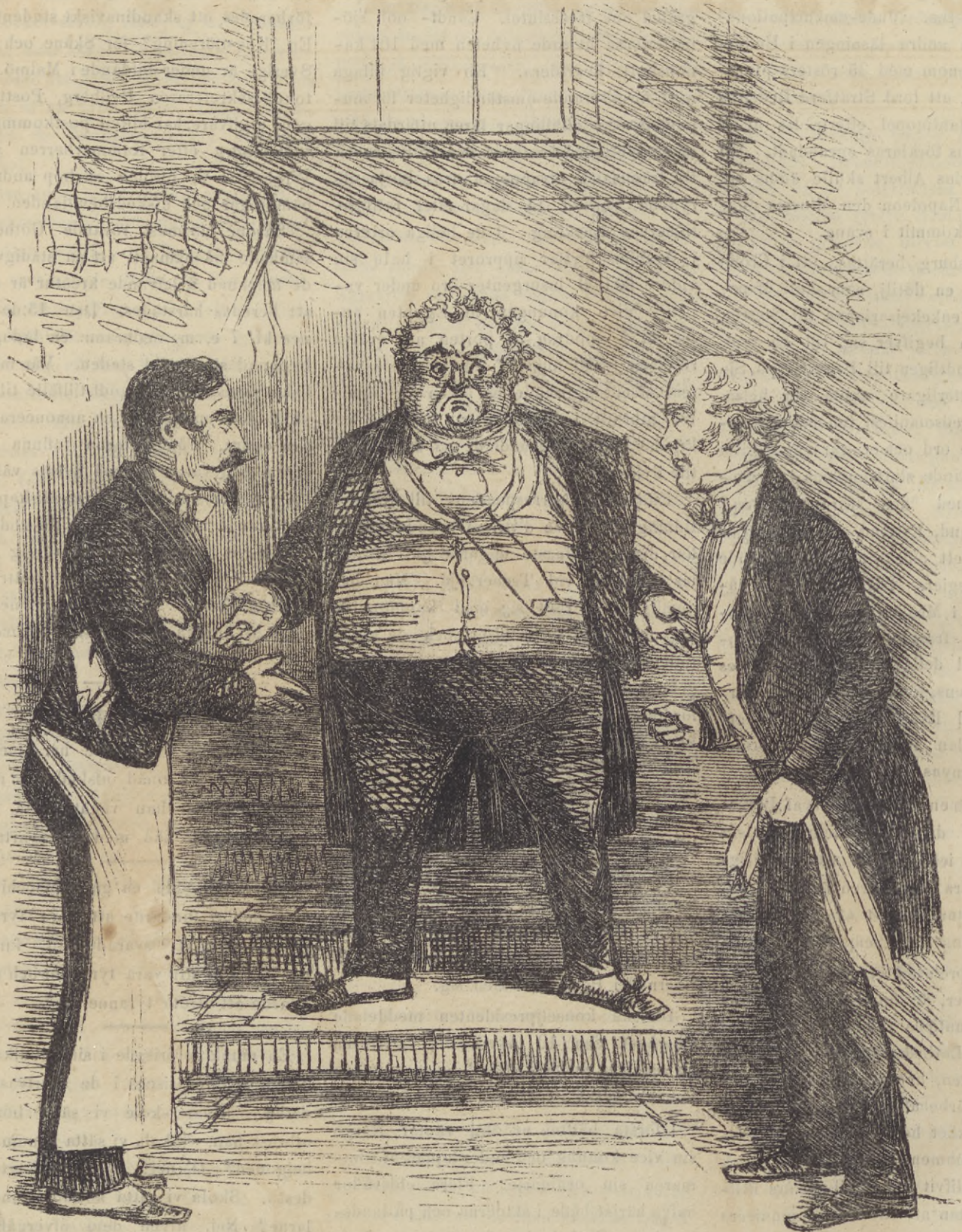
Strögods.

Kejsarinnan Soulouque har, med förklarande af sin onåd, afskedat sin musikaläre, emedan han vågat påstå, att en hvit not galler lika med två svarta.

Man förebrädde en gång Macchiavelli, att han lärt furstarne att vara tyranner. "Mycket riktigt," svarade han, "furstarne har jag lärt att vara tyranner och under-såtarne att utrota tyrannerna."

En munk lofprisade i sin predikan den helige S:t Fransiscus i de djerfvaste ordalag. "Hvar skole vi sätta honom," utbrast han. "Skola vi sätta honom bland helgonen? O, nej! Han står långt öfver dessa. Skola vi sätta honom bland englarne? Nej, äfven dem öfvergår han. Han står långt öfver Seraphim och Cherubim! Men hvar skola vi då sätta honom?"

— "Jo, sätt honom här på min plats," inföll en af åhörarne, "ty nu går jag min väg."

Hr John Bull (värd på hôtelet "brittiska lejonet.") "Hvad! en fullkomlig gentleman! han har gått sin väg, utan att betala sin räkning och icke lemnat något annat efter sig än en kappsäck full med tegelsten."

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 121—128.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 27 April.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.